

Τι είναι το προπατορικό αμάρτημα και ποιες οι συνέπειες του;

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Είναι η αμαρτία που έκανε ο προπάτορας στον κήπο της Εδέμ, όπου τον τοποθέτησε ο Δημιουργός. Ο χωρίς την αίσθηση της αμαρτίας, ευθύς και άκακος άνθρωπος, έπρεπε να δοκιμαστεί, ως λογική και ελεύθερη ύπαρξη, και να αποφασίσει συνειδητά τη σχέση του με το Θεό. Έπρεπε, για να το αποδείξει αυτό, να υπακούσει στην εντολή να μη φάγει από τον καρπό του δένδρου της γνώσεως του καλού και του πονηρού. Ο άνθρωπος παρέβηκε την εντολή και πρόδωσε την εμπιστοσύνη του στο θέλημα του Θεού.

Τριπλή ενοχή στους προγόνους προκάλεσε η πράξη αυτή. Πρώτο, παρακοή σ' αυτόν που έδωσε την εντολή· δεύτερο, άδικη πράξη προπέτειας ή αυθάδειας, αχαριστίας και αγνωμοσύνης στον ευεργέτη δημιουργό· τρίτο, παράλογη ενέργεια, αφού γνώριζαν ότι από την παράβαση θα προκύψει θάνατος. Κεντρικός λόγος της αποστασίας του ανθρώπου είναι η επιθυμία της ανεξαρτησίας, η επιθυμία της ισοθείας, που με δόλο υπέβαλε ο διάβολος. Πίστεψαν ότι θα γίνουν μόνοι τους Θεοί και άρα ανεξάρτητοι. Έγιναν όμως όμοιοι με το Σατανά που τους αποπλάνησε. Έτσι επαληθεύτηκε ο λόγος του δημιουργού «η δ' αν ημέρα φάγητε απ' αυτού (του καρπού) θανάτω αποθανείσθε.» (Γεν. 2,17).

Με την αμαρτία του ο άνθρωπος έπεσε από πολύ ψηλά. Οι συνέπειες ήταν τραγικές. Έχασε τα δώρα της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, που είχε το «κατ' εικόνα», και με τα οποία θα μπορούσε να εκπληρώσει τον προορισμό του, την «ομοίωσιν» προς το Θεό. Με την αποκοπή του από την πηγή της αειζωίας έχασε τη δυνατότητα της αθανασίας, της αφθαρσίας και της ατρεψίας. Το «κατ' εικόνα» αμαυρώθηκε, σκοτίστηκε και εξασθένησε. Δεν καταστράφηκε ολοκληρωτικά, όπως διδάσκουν οι Προτεστάντες, ούτε έμεινε ανέπαφο, όπως διδάσκουν οι Ρωμαιοκαθολικοί. Μετά την πτώση του ο άνθρωπος έχει μέσα του την έννοια του καλού και μπορεί να εργάζεται την αρετή.

Η αδαμιαία φύση διαστράφηκε ολοκληρωτικά. Υπέπεσε στην αναγκαιότητα της φθοράς και του θανάτου. Πάθη, επιθυμίες και ορμές κατέκλυσαν τον άνθρωπο. Ο νους, στερημένος από την πηγή του αληθινού φωτός, σκοτίστηκε, πλανήθηκε και λάτρεψε «την κτίσιν παρά τον Κτίσαντα». Ή για να αναφέρουμε το του ψαλμωδού: «Άνθρωπος εν τιμή ων ου συνήκε· παρασυνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς» (Ψαλμ. 48,13).

Κάθε άνθρωπος με τη γέννησή του συνάπτεται με τη φύση του πρώτου ανθρώπου. Φέρει δηλαδή τη φθαρμένη φύση του Αδάμ, που παραδόθηκε στο θάνατο. Λόγω αυτής της ενότητας της ανθρώπινης φύσεως μεταδίδεται κληρονομικά το προπατορικό αμάρτημα.

Ο Παύλος περιγράφει τη δική μας τραγωδία λέγοντας ότι «διά της παρακοής του ενός ανθρώπου, αμαρτωλοί κατεστάθησαν οι πολλοί» (Ρωμ. 5,19). Και αλλού πάλι γράφει: «δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε και διά της αμαρτίας ο θάνατος» (Ρωμ. 5,12). Περιγράφοντας δε τη διαστροφή της φύσεως μετά την πτώση λέγει: «Ο κατεργάζομαι ου γινώσκω· ου γάρ ο θέλω τούτο πράσσω αλλ' ο μισώ τούτο ποιώ... νυνί δε ουκέτι εγώ κατεργάζομαι αυτό, αλλ' η οικούσα εν εμοί αμαρτία.» (Ρωμ. 7,15). Η μικρή περιγραφή με τα λόγια του Παύλου αποδεικνύει την ολική διαστροφή, που προκάλεσε το προπατορικό σφάλμα και την

οποία θεράπευσε ο Κύριος μας με την παρουσία του εδώ στη γή.

ΓΕΡΩΝ ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΣ

«Συζητήσεις στον Άθωνα», Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 13